

کارگران برق خیابان های شهر مکزیکو را تسخیر کردند!

گزارشی از تظاهرات باشکوه کارگران در روز ۱۱ نوامبر ۲۰۰۹ برابر با ۲۰ آبان ۱۳۸۸

بهرام قدیمی

شهر مکزیکو، ۱۵ نوامبر ۲۰۰۹

امروز یکی از روزهای مهم تاریخ جنبش کارگری در مکزیک خواهد ماند. در پی فراخوان سندیکای مکزیکو برقکاران در اعتراض به اشغال پلیسی - نظامی شرکت برق مرکزی، مصادره غیرقانونی این شرکت، اخراج فوری حدود ۴۵ کارگر از آن، و تعطیل کردن سندیکای مکزیکو برقکاران، به دلیل یک ماه مقاومت در حرکت اعتراضی و اعتصاب، روز ۱۱ نوامبر ۲۰۰۹ به عنوان روز اعتصاب عمومی اخطاری برگزیده شد. از ساعت ۷ صبح تمام اتوبان های ورودی به شهر مکزیکو به اشغال تظاهرکنندگانی در آمده بود که با خود از فعالین این سندیکا بودند، و با در همبستگی با آن به خیابان آمده بودند. تظاهراتی که از چهار نقطه به سوی میدان مرکزی شهر راه افتاده بود، چهره شهر را عوض کرده بود. کم شدن قابل ملاحظه تردد اتومبیل ها در خیابان های اصلی مرکز شهر، یاد آور روزهای تعطیلی بود.

پس از اشغال شرکت برق مرکزی و آغاز مبارزه سندیکای مکزیکو برقکاران علیه آن، فعالین سندیکا کار ترویجی گسترده ای را در سراسر کشور آغاز کردند. جمع آوری ده ها تن مواد غذایی برای کمک به خانواده های کارگران بیکار شده، شرکت بسیار بسیار گسترده نیروهای مختلف در تظاهرات امروز و دفاع نمایندگان مجلس محلی از حزب انقلاب دمکراتیک که در روزهای اول فقط تعداد کمی از آنان به صورتی فردی از سندیکا حمایت می کردند، و دست آخر گشودن بیش از بیست مرکز جمع آوری کمک به کارگران اخراجی، نشان دهنده گستره این فعالیت است.

در ده ها نقطه شهر، از ساعت هفت صبح پرچم های سرخ و سیاه، به نشانه اعتصاب نصب شد. به محض آن که کارگران از این پرچم ها کمی فاصله می گرفتند، نیروهای پلیس این پرچم ها را پائین می آوردند تا مردم آن را نبینند.

در حالی که تمام جاده های ورودی شهر به اشغال کارگران و گروه های دیگر در آمده بود، نیروهای پلیس فدرال با تحریکات و حمله مستقیم تا آن جا که دستشان بر می آمد کارگران را زیر ضرب گرفتند. در کیلومتر ۴۶ اتوبان مکزیکو به کرتارو (شمال غربی شهر مکزیکو)، پلیس با شلیک گاز اشک آور و گلوله به راه بندان کارگران حمله می کند که طی آن تعدادی زخمی و ده نفر دستگیر می شوند.

همچنین در اتوبان هائی که به پوئبلا (جنوب شرقی شهر مکزیکو) و کوئرتاواکا (جنوب شهر مکزیکو) منتهی می شود نیروهای ضد شورش فدرال با اعمال خشونت و استفاده از گاز اشک آور با کارگرانی را که راه ها را بسته بودند، درگیر شدند.

روزنامه خورنادا از یکی از کارگران کاروانی را که عازم مکزیکو بود چنین نقل می کند: حدود ظهر در محل پرداخت پول اتوبان در تیوتستان (جنوب شهر مکزیکو) دو اتومبیل پلیس فدرال از کاروان می خواهند که با هم حرکت نکنند. آن ها وقتی با پاسخ منفی کارگران مواجه می شوند، با مشت لگد به وسائل نقلیه می کوبند. و بدین ترتیب درگیری آغاز می شود.

ساکنین سوچی میلکو و تلایان (هر دو واقع در جنوب ایالت مرکزی) چند بار اتوبان خروجی جنوب شهر مکزیکو را بلوکه کردند.

در ایالت مکزیک، معترضین در سه نقطه کیوسک های پرداخت هزینه اتوبان در جاده پچوکا (در شمال شهر مکزیکو) به اشغال در آوردند و به عابرین اجازه دادند به طور مجانی از اتوبان استفاده کنند.

حدود ۴۰۰ نفر دیگر از کارگران سندیکای برقکاران مکزیک، به همراهی اعضای «جبهه خلق در دفاع از زمین- آتنکو» و دانشگاهیان دانشگاه چاپنیکو کیوسک پرداخت مخارج اتوبان پنیون - تسکوکو (شرق شهر مکزیکو) را به اشغال خود در آوردند.

برقکاران به همراهی جبهه خلقی فرانسیسکو ویلا و دانشجویان دانشگاه آراگون خیابان های مرکزی تنساوالکویتول (شرق شهر مکزیکو) را اشغال کردند.

حدود هزار کارگر که اتوبان مکزیکو - کرتارو (در شمال غربی شهر مکزیکو) را در کیلومتر ۳۲ بسته بودند، نیز توسط نیروهای پلیس کنار زده شدند.

در شهر مکزیکو، ترافیک تقریباً شبیه به روزهای تعطیل و یکشنبه ها بود. هیچ نقطه از خیابان های اصلی مرکز شهر نبود که گروهی از تظاهر کنندگان از آن عبور نکرده باشد.

یک گروه از زنان سنديکای برقکاران مکزیک، با شعار «پول برق ندهید، چراغتان را خاموش کنید!» از نقاط مرکزی شهر عبور کردند. زنان سنديکا از چند روز پیش تظاهرات مستقل خود را نیز سازماندهی کرده بودند.

با این حال مهمترین مرکز فعالیت سنديکای برقکاران مکزیک در شهر مکزیکو متمرکز بود. از نخستین دقایق اعتراض پرووکاتورهای دولتی کوشیدند درگیری ایجاد کنند. با این حال دفاع سازمان های توده ای، و گروه های چپ از کارگران چشم گیر بود. اگر چه در روزهای نخستین فقط تنی چند از نمایندگان حزب انقلاب دمکراتیک از سنديکا دفاع می کردند، اما با مقاومت کارگران، این حزب مجبور شد هرچه بیشتر علیه بسته شدن شرکت برق مرکزی مکزیک اعتراض کند.

شرکت سنديکاهای دیگر، بخصوص کارگران تلفن و دانشگاهیان در اعتصاب اختاری روز ۱۱ نوامبر می تواند تا هر زمان که مقاومت کارگران ادامه پیدا می کند، گسترش یابد. یکی از رهبران قدیمی معلمان شرایط فعلی را با مبارزات گذشته مقایسه کرد: با این که ما در گذشته نیز شاهد همبستگی بین کارگران و دانشگاهیان بودیم، اما اخراج يك شبه ۴۴ هزار کارگر در تاریخ مکزیک سابقه ندارد.

جنبش های اجتماعی مکزیک که از همان روز اول علیه فرمان رئیس جمهور موضع گرفته بودند، با شرکت گسترده خود، اتحاد کارگران در مبارزه علیه بازپس گرفتن دستاوردهایشان به نمایش گذاشتند. با این حال نظرات مردم یکی نیست. بودند کسانی که به تظاهر کنندگان ناسزا می گفتند، این امر تأکیدی ست بر نیاز و وظیفه فعالیت علیه تبلیغات بی حد رسانه های گروهی مکزیک در دفاع از فرمان رئیس جمهور.

در کنار اهداف مشخص دولتی، مانند وزارت کار، روز ۱۱ نوامبر ۲۰۰۹ ساختمان های مرکزی تلویزیون آرتکا و تلویزا نیز از نقاط مهم اعتراضی بودند. به همین دلیل تظاهرات در مقابل ساختمان های مرکزی تلویزا و تله آرتکا، که بزرگترین بنگاه های دروغ پراکنی هستند بجا و منطقی بود. برخورد گویندگان و خبرنگاران این دو بنگاه، آن چنان رسمی ست که به نظر می رسد آنان برنامه هایشان را در هماهنگی کامل با نمایندگان دولت تهیه می کنند.

برای آن که تصویری از تعداد شرکت کنندگان در تظاهرات عظیم این روز داشته باشیم، کافی ست در نظر بگیریم که از ورود صف اول تظاهرات به زوکلو (میدان اصلی شهر مکزیک) تا صف آخر آن سه ساعت طول کشید.

همزمان با استان مرکز، در ایالت های مختلف، مانند پوئبلا، می چوآکان، خلیسکو، گرررو، ایالت مکزیک، چیاپاس، و اوآخاکا نیز در همبستگی با سنديکای برقکاران مکزیک اعتراضات کارگران در اشکال مختلفی خود را نشان می داد.

يك موضوع بسیار جالب، تغییر شیوه سخن گفتن نمایندگان سندیکا و شعارهای آنست. در یکی از تراکت های امروز، سندیکا خطاب به خلق مکزیك، پنج خواست محوری را مطرح می کرد:

«- پس گرفتن فرمان رئیس جمهور در مورد شرکت برق مرکزی و برقراری مجدد قانون اساسی.
- خروج نیروهای «پیشگیرانه پلیس فدرال» PFP از تأسیسات شرکت برق مرکزی. قطع سرکوب، آزادی زندانیان سیاسی، بازگشت ارتش به پادگان ها.
- دفاع از خدمات عمومی به عنوان اموال عمومی کسانی که هیچ چیز ندارند (آب، برق، آموزش عمومی، امنیت اجتماعی، بهداشت، ترابری عمومی، و غیره). مخالفت با پائین آوردن هزینه های عمومی دولت.
- در دفاع از استقلال انرژی و غذائی کشور.
- حل خواست های کارگران روستائی کشور.»

مسئله سیاسی و رادیکال شدن خواست های سندیکا، از جمله خواست آزادی زندانیان سیاسی، نشان می دهد که اگر دولت موفق نشود در آینده نزدیک این جنبش را به کنترل خود در آورد، این حرکت صنفی و دفاعی کارگری می تواند در ائتلاف با نیروهای دیگر، به يك جنبش سیاسی اجتماعی بزرگ تبدیل شود.

